

"মৰমৰ সন্তানসকল – মায়াৰ বশ কৰাৰ মন্ত্ৰ হৈছে মনমনাভৱ, এইটো মন্ত্ৰতে সকলো বিশেষত্ব সমাহিত হৈ আছে, এইটো মন্ত্ৰই তোমালোকক পবিত্ৰ কৰি তোলে"

প্ৰশ্ন: আত্মাৰ সুৰক্ষাৰ প্ৰথম নম্বৰৰ সাধন কি আৰু কেনেকৈ সুৰক্ষিত কৰিব পৰা যায়?

উত্তৰ: স্মৃতিৰ যাত্ৰাই হৈছে আত্মাৰ সুৰক্ষাৰ প্ৰথম নম্বৰৰ সাধন কাৰণ এই স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ চৰিত্ৰ শুধৰণি হয়। তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ যোৱা। স্মৰণৰ দ্বাৰা পতিত কৰ্মেন্দ্ৰিয় শান্ত হৈ যায়। স্মৰণৰ দ্বাৰাই বল পোৱা যায়। জ্ঞানৰ তলোৱাৰত স্মৃতিৰ ধাৰৰ প্ৰয়োজন। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই মধুৰ সতোপ্ৰধান হ'বগৈ। কাকোৱেই বিতুষ্ট নকৰিবগৈ, সেইবাবে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত দুৰ্বল হ'ব নালাগে। নিজে নিজক প্ৰশ্ন কৰিব লাগে যে মই কিমানলৈকে স্মৃতিত থাকোঁ?

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক নিতৌ সতৰ্ক কৰিবলগীয়া হয়। কিহৰ? প্ৰথমতে সুৰক্ষা। সুৰক্ষানো কিহৰ? স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাই তোমালোক বহুত বহুত সুৰক্ষিত হৈ থকা। সন্তানসকলৰ বাবে এয়াই হৈছে মূল কথা। পিতাই বুজাইছে – তোমালোক সন্তানসকলে যিমান স্মৃতিৰ যাত্ৰাত তৎপৰ হৈ থাকিব সিমান সুখীও হ'ব আৰু চাল-চলনো ঠিক হ'ব কাৰণ পবিত্ৰও হ'ব লাগে। চৰিত্ৰও শুধৰাব লাগে। নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে – মোৰ চৰিত্ৰ কাৰোবাক দুখ দিয়া ধৰণৰতো নহয়! মোৰ কোনো ধৰণৰ দেহ-অভিমানতো নাহে? এয়া ভালদৰে নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে। পিতাই বহি সন্তানসকলক পঢ়ায়। তোমালোক সন্তানসকলে নিজেও পঢ়া পুনৰ আনকো পঢ়োৱা। বেহদ পিতাই কেৱল পঢ়ায়। বাকীতো সকলো হৈছে দেহধাৰী। ইয়াত গোটেই জগতখন আহি যায়। এজন পিতাই হৈছে বিদেহী। তেওঁ তোমালোক সন্তানসকলক কয় যে তোমালোকো বিদেহী হ'ব লাগে। মই আহিছো তোমালোকক বিদেহী কৰি তুলিবলৈ। পবিত্ৰ হৈছে তালৈ যাবা। ছিঃ-ছিঃ সকলকতো লগত লৈ নাযাওঁ, সেইবাবে প্ৰথমে এইটো মন্ত্ৰই (মনমনাভৱ) দিয়ে। এইটো হৈছে মায়াৰ বশ কৰাৰ মন্ত্ৰ। পবিত্ৰ হোৱাৰ বাবে এইটো মন্ত্ৰ। এইটো মন্ত্ৰত বহুত বিশেষত্ব সমাহিত হৈ আছে, ইয়াৰ দ্বাৰাই পবিত্ৰ হ'ব লাগে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগে। নিশ্চয় আমিযেই দেৱতা আছিলো সেইবাবে পিতাই কয় – যদি নিজৰ সুৰক্ষা বিচৰা, শক্তিশালী মহাবীৰ হ'ব বিচৰা তেন্তে এইটো পুৰুষাৰ্থ কৰা। পিতাইতো শিক্ষা দিয়েই থাকিব। অৱশ্যে হয় ড্ৰামা (নাটক) বুলিও কৈ থাকিব। ড্ৰামা অনুসৰি একেবাৰে সঠিক চলি আছে, আকৌ আগলৈকেও বুজনি দি থাকিব। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত দুৰ্বল হ'ব নালাগে। বাহিৰত বন্ধনত থকা গোপিনীসকলে যিমান স্মৰণ কৰে সিমান সন্মুখত থকাসকলেও নকৰে কাৰণ তেওঁলোক শিৱবাবাক লগ পাবলৈ ধৰুৱাই থাকে। যিসকলে লগ পাই যায় তেওঁলোকৰ যেন পেট ভৰপূৰ হৈ থাকে। যিসকলে বহুত স্মৰণ কৰে তেওঁলোকেই উচ্চ পদ পাব পাৰে। দেখিবলৈ পোৱা যায় – ভাল-ভাল, ডাঙৰ-ডাঙৰ চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) পৰিচালনা কৰা মুখ্যজনো স্মৃতিৰ যাত্ৰাত দুৰ্বল হয়। স্মৃতিৰ ধাৰ বহুত ভাল হোৱা উচিত। জ্ঞান তলোৱাৰত স্মৃতিৰ ধাৰ নথকাৰ বাবে তীব্ৰ নালাগেই, সম্পূৰ্ণৰূপে মৰি নাযায়। সন্তানসকলে জ্ঞান বাণেৰে পিতাৰ কৰি তুলিবলৈ বা জীৱন্তে মৃত কৰি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰে। কিন্তু নমৰে, সেয়ে নিশ্চয় জ্ঞান তলোৱাৰত গোলমাল আছে। বাবাই যদিও জানে – ড্ৰামা একেবাৰে নিখুঁত ভাবে চলি আছে, কিন্তু ভবিষ্যতৰ বাবে বুজাই থাকিব নহয় জানো। প্ৰত্যেকেই নিজৰ অন্তৰক সোধা – আমি কিমানলৈকে স্মৰণ কৰোঁ? স্মৃতি দ্বাৰাই বল পোৱা যাব, সেইবাবে কোৱা হয় – জ্ঞানৰ তলোৱাৰত ধাৰৰ প্ৰয়োজন। জ্ঞানতো বহুত সহজে বুজাব পাৰি।

যিমানেই স্মৃতিত থাকিব সিমানেই বহুত মধুৰ হৈ যাব। তোমালোক যেতিয়া সতোপ্ৰধান আছিলো তেতিয়া বহুত মধুৰ আছিল। এতিয়া পুনৰ সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। তোমালোকৰ স্বভাৱো বহুত মধুৰ হ'ব লাগে। কেতিয়াও বিতুষ্ট হ'ব নালাগে। এনেকুৱা বাতৰিৰণ যাতে নহয় য'ত কোনোবা বিতুষ্ট হৈ যাব। এনেকি চেষ্টা কৰা উচিত কিয়নো এই ঈশ্বৰীয় কলেজ স্থাপন কৰাৰ সেৱা বহুত উচ্চ হয়। ভাৰতত বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ বহুত গায়ন আছে। প্ৰকৃততে সেয়া বিশ্ব বিদ্যালয় নহয়। বিশ্ব বিদ্যালয়তো এখানেই হয়। পিতা আহি সকলোকে মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিয়ে। পিতাই জানে যে গোটেই জগতত যিমান মনুষ্য আছে, সকলো শেষ হৈ যাব। পিতাক আহ্বান কৰে এইবাবেই যে ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ সমাপ্ত কৰি নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰা। সন্তানসকলেও বুজি পায় যে যথায়থ পিতাৰ আগমন হৈছে। এতিয়া মায়াৰ পাম্প (জাকজমকতা) কিমান। ফল অফ পাম্পিয়াৰ খেলো দেখুৱায় (পাম্পিয়াৰ পতন - মাউণ্ট ভিচুবিয়াচ আগ্নেয়গিৰী উদ্গীৰণৰ ফলত ৰোমান চহৰ পাম্পিয়া ধংস হৈছিল)। ডাঙৰ ডাঙৰ অট্টালিকা আদি নিৰ্মাণ কৰি আছে – এয়া হৈছে পাম্প। সত্যযুগত ইমান মহলীয়া ঘৰ

নিৰ্মাণ কৰা নহয়। ইয়াত নিৰ্মাণ কৰা হয় কিয়নো থাকিবলৈ ঠাইৰ অভাৱ। বিনাশ যেতিয়া হয়, তেতিয়া ডাঙৰ-ডাঙৰ ঘৰবোৰো থহি পৰে। আগতে ইমান ডাঙৰ-ডাঙৰ বিল্ডিং নিৰ্মাণ কৰা হোৱা নাছিল। বোমা যেতিয়া পেলাব তেতিয়া এনেকৈ থহিব যেনেকৈ তাতপাত থহে। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে তেওঁলোকহে মৰিব বাকী সকল ৰৈ যাব। নহয়, যিয়ে য'তেই থাকিব লাগিলে সাগৰতে থাকক, পৃথিৱীতে থাকক, আকাশতে থাকক, পাহাৰতে থাকক, উৰি থাকক... সকলো শেষ হৈ যাব। এইখন পুৰণি সৃষ্টি নহয় জানো। যিমান ৪৪ লাখ যোনি আছে, সকলো শেষ হৈ যাব। তাত নতুন সৃষ্টিত এইবোৰ একোৱেই নাথাকিব। ইমান মনুষ্যও নাথাকিব, নতুবা মহ, জীৱ-জন্তু আদি থাকিব। ইয়াতেতো অনেক আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলো দেৱতা হৈ আছা সেয়েহে তাত সকলো বস্তু সতোপ্ৰধান হয়। ইয়াতো ডাঙৰ মানুহৰ ঘৰলৈ গ'লে দেখিবা তাত বহুত চাফু-চিকুনতা থাকে। তোমালোকতো সকলোতকৈ বেছি উচ্চ দেৱতা হোৱাগৈ। ডাঙৰ ব্যক্তি বুলিও কোৱা নহয়। তোমালোক বহুত উচ্চ দেৱতা হোৱাগৈ, এইটো একো নতুন কথা নহয়। ৫ হাজাৰ বছৰ আগতেও তোমালোক ক্ৰমানুসাৰে এনেকুৱা হৈছিল। এয়া ইমান লেতেৰা আদি তাত একোৱেই নাথাকিব। সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হয় - আমি বহুত উচ্চ দেৱতা হ'মগৈ। আমাক পঢ়াওঁতা এজন পিতাই হয় যিয়ে আমাক বহুত উচ্চ কৰি তোলে। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত সদায় ক্ৰম অনুসৰি পৰিচালনা লওঁতা (স্থানপ্ৰাপ্ত) থাকে। কোনোবাই কমকৈ পঢ়ে, কোনোবাই বেছিকৈ পঢ়ে। এতিয়া সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে, ডাঙৰ-ডাঙৰ চেণ্টাৰ খুলি আছে এইবাবেই যাতে ডাঙৰ-ডাঙৰ ব্যক্তিসকলে গম পায়। ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগৰ গায়ন আছে। বিশেষকৈ বিদেশীসকল ৰাজযোগ শিকিবলৈ বেছি উৎসুক। ভাৰতবাসীৰতো বুদ্ধি তমোপ্ৰধান। তেওঁলোক তথাপিও তমো বুদ্ধিৰ সেইবাবে তেওঁলোকৰ ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ শিকাৰ চখ থাকে। ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ প্ৰখ্যাত, যাৰ দ্বাৰাই ভাৰত স্বৰ্গ হৈছিল। বহুত কম সংখ্যক আহে, যিয়ে সম্পূৰ্ণকৈ বুজি পায়। স্বৰ্গ হেভেন অতীত হৈ গৈছে সেয়া আকৌ নিশ্চয় হ'ব। হেভেন অথবা পেৰেডাইজ (স্বৰ্গ) হৈছে ৱাণৰ অফ ৱৰ্ল্ড (বিশ্বৰ আশ্চৰ্য)। স্বৰ্গৰ নাম কিমান জনাজাত। স্বৰ্গ আৰু নৰক, শিৱালয় আৰু বেষ্যালয়। সন্তানসকলৰ এতিয়া ক্ৰমানুসৰি স্মৃতি আছে যে আমি এতিয়া শিৱালয়লৈ যাব লাগে। তালৈ যাবলৈ শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেৱেঁই সকলোকে লৈ যাওঁতা পাণ্ডা হয়। ভক্তিক ৰাতি বুলি কোৱা হয়। জ্ঞানক দিন বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। নতুন বস্তু আৰু পুৰণা বস্তুৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য থাকে। এতিয়া সন্তানসকলৰ অন্তৰে বিচাৰে - ইমান উচ্চতকৈও উচ্চ পঢ়া, আমি ডাঙৰ-ডাঙৰ ঘৰত পঢ়ালে তেতিয়া ডাঙৰ-ডাঙৰ ব্যক্তিসকল আহিব। এজন এজনক বহুৱাই বুজাবলগীয়া হয়। দৰাচলতে পঢ়া বা শিক্ষাৰ বাবে একান্ত স্থান থাকে। ব্ৰহ্ম জ্ঞানীসকলৰো আশ্ৰম চহৰৰ পৰা দূৰৈত থাকে আৰু তলতে থাকে। ইমান ওপৰৰ মহলাত নাথাকে। এতিয়াতো তমোপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে চহৰৰ ভিতৰত সোমাই আহিছে। সেয়া শক্তি শেষ হৈ গৈছে। এই সময়ত সকলোৰে বেতেৰি থালী। এতিয়া বেতেৰি কেনেকৈ ভৰাব - এয়া পিতাৰ বাহিৰে কোনেও বেতেৰি চাৰ্জ কৰিব নোৱাৰে। সন্তানসকলৰ বেতেৰি চাৰ্জ কৰিলেহে শক্তি আহে। তাৰ বাবে মুখ্য হৈছে স্মৰণ। তাতেই মায়াৰ বিধিনি আহে। কোনোবাইতো চাৰ্জনক (ডাক্তৰ) সঁচা কথা কয়, কোনোবাই লুকুৱাই ৰাখে। ভিতৰত যি অৱগুণ আছে, সেয়াতো পিতাৰ শুনাব লাগে। এই জন্মত যি পাপ কৰিছা, সেয়া অবিনাশী চাৰ্জনৰ আগত বৰ্ণনা কৰা উচিত, নহ'লে সেইবোৰে অন্তৰত কষ্ট দি থাকিব। শুনোৱাৰ পিছত কষ্ট নিদিয়। অন্তৰত ৰাখি থোৱা - এয়াও লোকচানদায়ক। যিসকল সত্যবাদী সন্তান হয়, তেওঁলোকে সকলো পিতাক কৈ দিয়ে - এইটো জন্মত এইটো-এইটো পাপ কৰিছো। দিনে-প্ৰতিদিনে পিতাই জোৰ দি থাকে, এয়া তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম। তমোপ্ৰধানতাৰ কাৰণে পাপতো নিশ্চয় হ'বই নহয় জানো।

পিতাই কয় - মই বহুত জন্মৰ অন্তত যি প্ৰথম নম্বৰ পতিত হয়, তেওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো কিয়নো তেওঁৰেই পুনৰ প্ৰথম নম্বৰ হ'ব লাগে। বহুত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। এই জন্মত পাপতো হৈছে নহয় জানো। বহুতে গমেই নাপায় যে আমি এয়া কি কৰি আছো। সঁচা কথা নকয়। কিছুমানে সঁচা কৈ দিয়ে। পিতাই বুজাইছে - সন্তানসকল, তোমালোকৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰ তেতিয়াহে শান্ত হ'ব যেতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থা হ'ব। যেনেকৈ মনুষ্য যেতিয়া বৃদ্ধ হয় তেতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰ স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে শান্ত হৈ যায়। ইয়াতেতো সৰু কালতে সকলো শান্ত হৈ যোৱা উচিত। যোগবল ভালদৰে থাকিলে তেতিয়া এই সকলো কথা সমাপ্ত হৈ যাব। তাত এনেকুৱা কোনো ধৰণৰ বেয়া বেমাৰ, আৱৰ্জনা আদি একো নাথাকে। মনুষ্য বহুত স্বচ্ছ-শুদ্ধ হৈ থাকে। তাত হয়েই ৰাম ৰাজ্য। ইয়াত হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, সেয়ে অনেক প্ৰকাৰৰ লেতেৰা বেমাৰ আদি হয়। সত্যযুগত এইবোৰ একোৱেই নাথাকে। তাৰ কথাই নুসুধিবা। নামেই কিমান ফাষ্টফ্লাচ (উত্তম) স্বৰ্গ, নতুন সৃষ্টি। বহুত স্বচ্ছতা থাকে। পিতাই বুজাইছে - এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগতে তোমালোকে এই সকলো কথা শুনিবলৈ পোৱা। কালি শুনা নাছিল। কালি মৃত্যুলোকৰ মালিক আছিল, আজি অমৰলোকৰ মালিক হোৱা। নিশ্চয় হৈ গৈছে কালি মৃত্যুলোকত আছিল, এতিয়া সংগমযুগত অহা বাবে অমৰলোকলৈ যাবলৈ তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। পঢ়ুৱাতাজনো এতিয়া পাইছা। যিসকলে ভালদৰে পঢ়ে তেতিয়া পাইছা আদিও ভালকৈ উপাৰ্জন কৰে। পঢ়াৰে মহিমা বুলি

কোৱা হ'ব। এয়াও তেনেকুৱাই। এই পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোকে বহুত উচ্চ পদ পোৱা। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞানৰ কিৰণ পাইছা। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। তোমালোকেও বাৰে বাৰে পাহৰি যোৱা। পুৰণা জগতলৈ গুচি যোৱা। পাহৰা মানেই হৈছে পুৰণা জগতলৈ গুচি যোৱা।

এতিয়া তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণসকলে জানা যে আমি কলিযুগত নাই। এইটো সদায় স্মৃতিত ৰাখিব লাগে - আমি নতুন বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছো। পিতাই আমাক নতুন সৃষ্টিলৈ যাবৰ কাৰণেই পঢ়ায়। এয়া হৈছে শুদ্ধ অহংকাৰ। সেয়া হৈছে অশুদ্ধ অহংকাৰ। তোমালোক সন্তানসকলৰতো কেতিয়াও অশুদ্ধ খেয়ালো আহিব নালাগে। পুৰুষাৰ্থ কৰোঁতে-কৰোঁতে অৱশেষত ৰিজাল্ট (ফলাফল) ওলাব। পিতাই বুজায় - এই পৰ্যন্ত সকলো পুৰুষাৰ্থী হয়। পৰীক্ষা যেতিয়া হ'ব ক্ৰমানুসৰি উত্তীৰ্ণ হৈ বদলি হৈ যায়। তোমালোকৰ হৈছে বেহদৰ পঢ়া যাক কেৱল তোমালোকেহে জানা। তোমালোকে কিমান বুজোৱা। বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ নতুন-নতুন আহি থাকে। যদিও দূৰৈত থাকে তথাপিও শুনোঁতে-শুনোঁতে নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈ যায় - এনেকুৱা পিতাৰ সন্মুখলৈও যোৱা উচিত। যিজন পিতাই সন্তানসকলক পঢ়াই আছে, এনেকুৱা পিতাক সন্মুখত গৈ লগ কৰা উচিত। বুজি লৈয়ে ইয়ালৈ আহে। কোনোবাই নুবুজিলেও তথাপিও ইয়ালৈ আহিলে বুজি পায়। পিতাই কয় - অন্তৰৰ কিবা কথা থাকিলে, বুজি নাপালে তেতিয়া হয়তো সোধা। পিতা চুপক নহয় জানো। যাৰ ভাগ্যত আছে তেৱেঁই ভালকৈ বুজি ল'ব পাৰে। ভাগ্যত যদি নাই তেতিয়াহ'লে খালাচ। শূনিও নুশুনা হৈ যায়। ইয়াত কোনে বহি পঢ়ায়? ভগৱানে। তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱ। শিৱবাবাইহে আমাক স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিয়ে। তেন্তে কোনটো পঢ়া ভাল? তোমালোকে ক'বা - আমাক শিৱবাবাই পঢ়ায় যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়। এনেকৈ বুজাই-বুজাই লৈ যায়। কিছুমানেতো ভালকৈ বুজি নোপোৱা বাবে ইমান সেৱা কৰিব নোৱাৰে। বন্ধনৰ শিকলিত বান্ধ খাই থাকে। আৰম্ভণিতে তোমালোকে নিজকে কেনেকৈ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰি আহিলা। যেনেকৈ কোনোবা মতলীয়া হয়। এয়াও নাটকৰে ভূমিকা আছিল যাৰ বাবে আকৰ্ষিত হৈছিল। নাটক অনুসৰি ভাটৰ্ঠি তৈয়াৰ হ'বলগীয়া আছিল। কিছুমান জীৱন্তে মৰি গ'ল আকৌ কিছুমান মায়াৰ ফালে গুচি গ'ল। যুদ্ধতো হয়েই নহয় জানো। মায়াই চায় - ওঁ বহুত সাহস দেখুৱাইছে। এতিয়া ময়ো টুকুৰিয়াই চাওঁ যে পৰিপক্ক হয় নে নহয়? সন্তানসকলক কিমান চম্ভাল কৰা হৈছিল। সকলো শিকোৱা হৈছিল। তোমালোক সন্তানসকলে এলবাম আদি চোৱা, কিন্তু কেৱল চিত্ৰ চালেও বুজিব নোৱাৰা। কোনোৱাই বহি বুজাব লাগিব যে কি-কি হৈছিল। কেনেকৈ ভাটৰ্ঠিত আছিল, তাৰ পাছত সকলোৱে ভিন্ন-ভিন্ন ৰূপ হৈ ওলাল। যেনেকৈ টকা ছপোৱা হয়, তেতিয়াও কিছুমান বেয়া হৈ যায়। এয়াও হৈছে ঈশ্বৰীয় মিশ্বন (অভিযান)। ঈশ্বৰে বহি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এই কথা কোনেও নাজানে। পিতাৰ আহ্বানো কৰে কিন্তু যেন গৰম তাৱাহে, বুজিয়েই নাপায়। মানুহে কয় - এয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে। মায়া ৰাৱণে একদম এনেকুৱা কৰি দিয়ে। শিৱবাবাৰ পূজাও কৰে আকৌ সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। শিৱবাবা বুলি কোৱা, তেনেহ'লে আকৌ সৰ্বব্যাপি কেনেকৈ হ'ব! পূজা কৰে, লিংগক শিৱ বুলি কয়। এনেকৈ নকয় যে ইয়াত শিৱবাবা বহি আছে। এতিয়া শিল-পাথৰত ভগৱান আছে বুলি কোৱা মানে... তেনেহ'লে কি সকলো ভগৱানেই ভগৱান নেকি! ভগৱান অনলিমিটেড (অসীম) তো নহয়। সেয়েহে পিতাই সন্তানসকলক বুজায়, কল্পৰ আগতেও এনেকৈ বুজাইছিলো। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) এনেকুৱা মধুৰ পৰিবেশ সৃষ্টি কৰিব লাগে, য'ত কোনেও বিতুষ্ট নহয়। পিতাৰ সমান বিদেহী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। স্মৃতিৰ বলৰ দ্বাৰা নিজৰ স্বভাৱ মিঠা আৰু কৰ্মেন্দ্ৰিয় শান্ত কৰিব লাগে।

(2) সদায় এইটো নিচাত থাকিব লাগে যে আমি এতিয়া সংগমযুগী, কলিযুগী নহয়। পিতাই আমাক নতুন বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ পঢ়াই আছে। অশুদ্ধ খেয়াল সমাপ্ত কৰি দিব লাগে।

বৰদান:

শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ শক্তিৰ দ্বাৰা সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা

তোমালোক মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান সন্তানসকলৰ সংকল্পত ইমান শক্তি আছে যে যি সময়ত যিয়েই বিচৰা সেয়া কৰিব পাৰা আৰু কৰাবও পাৰা কিয়নো তোমালোকৰ সংকল্প সদায় শুভ, শ্ৰেষ্ঠ আৰু কল্যাণকাৰী হয়। যি সংকল্প শ্ৰেষ্ঠ আৰু কল্যাণৰ হয়, সেয়া নিশ্চয় সিদ্ধি হয়। মন সদায় একাগ্ৰ অৰ্থাৎ এটা ঠিকনাত স্থিত হৈ থাকে, হাবাখুৰি খাই নুফুৰে। য'ত বিচৰা, যেতিয়া বিচৰা মনক তাতে স্থিত কৰিব পাৰা। ইয়াৰ

দ্বাৰা সিদ্ধি স্বৰূপ স্বতঃ হৈ যোৱা।

স্লোগান:

পৰিস্থিতিৰ অস্থিৰতাৰ প্ৰভাৱৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ হ'লে বিদেহী স্থিতিত থকাৰ অভ্যাস কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!